

syg borger, der bor i et utidssvarende hus, en plejebolig, og det på trods af, at den ældre mand i stadig mindre grad kan klare sig selv på grund af en fremskridende kræftsygdom. Den eneste hjælp han har fået, er et tørkloset på grund af sanitære mangler.

Efter spørgerens mening ganske uacceptabelt.

Svar (29/1 01)

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Det er efter den sociale lovgivning kommunalbestyrelsen i den enkelte kommune, der har både det økonomiske og indholdsmæssige ansvar for ældreomsorgen. Kommunalbestyrelsen træffer indenfor servicelovens rammer beslutning om serviceniveauet i kommunen, herunder hvilke tilbud, der skal stilles til rådighed, omfanget af disse, og hvem der har ret til disse tilbud.

Kommunen er efter servicelovens § 71 forpligtet til at tilbyde personlig hjælp, omsorg og pleje m.v. til personer med behov herfor. Det gælder uanset om personen opholder sig i eget hjem eller i plejehjem m.v.

Kommunen har altså en forpligtigelse til at hjælpe – men der er ikke krav om at hjælpen skal udføres i særlige typer af boliger (i hjemmet eller i en særlig bolig for ældre). Det afgørende efter den sociale lovgivning er, at pågældende får den nødvendige hjælp i overensstemmelse med behovet.

Efter den sociale lovgivning er kommunen i henhold til servicelovens § 66 forpligtet til at skaffe personer, der har mistet en bolig midlertidig husly mod betaling. Bestemmelsen forudsætter imidlertid, at det drejer sig om personer, der har mistet sin bolig og altså helt står uden tag over hovedet (dvs. er »akut« husvild).

Da lovgivningen om almene ældreboliger hører under By – og Boligministeriet, har jeg bedt By – og Boligministeriet om en udtalelse. Ministeriet oplyser for så vidt angår spørgsmålet om anvisning af en ældre – eller plejebolig følgende:

»Indledningsvis bemærkes, at by – og boligministeren ikke kan pålægge Hvidebæk kommune at anvise en ældre bolig til den pågældende eller på anden måde sørge for, at den pågældende får tildelt en ældre bolig.

Ældreboliger, herunder plejeboliger, skal ifølge almenboligloven udlejes til ældre og personer med handicap, der har særligt behov for sådanne boliger.

Den enkelte kommune kan inden for den brede personkreds af ældre og personer med fysisk eller psykisk handicap med behov for en ældrebolig foretage anvisning efter en konkret vurdering ud fra de lokale forhold og behov.

Der skal altid foretages en konkret vurdering af ansøgeren ved anvisningen. Personerne skal altid have et særligt behov for at bo i en sådan bolig. Der er imidlertid ikke fastsat nærmere kriterier for, hvordan ansøgeren skal vurderes, men den enkelte persons fysiske, sociale, psykiske og økonomiske forhold skal indgå heri. Der er tale om en samlet behovsbetømmelse og ikke en ren økonomisk vurdering.

Kommunens afgørelse om anvisning af ledige ældreboliger kan indbringes for det sociale nævn og Den Sociale Ankestyrelse. Ansøgeren har dermed en mulighed for at få efterprøvet, om kommunen administrerer anvisningsretten sagligt inden for lovens rammer.

By- og Boligministeriet har ved besvarelsen lagt til grund, at det er kommunen, der har anvisningsretten i den konkrete sag.

Det kan supplerende oplyses, at de ovenfor nævnte regler om udlejning af almene ældreboliger findes i § 54 – 58 i lov om almene boliger samt i § 12 i bekendtgørelse nr. 1149 af 14. december 2000 om udlejning af almene boliger mv.«

Jeg kan henholde mig til det af By – og Boligministeriet oplyste.

Spm. nr. S 1228

Til sundhedsministeren (19/1 01) af:

Birthe Skaarup (DF):

»Vil ministeren foretage en konkret handling og fjerne Øfeldts monopol på trænings- og behandlingsprogrammer for handicappede, således at andre behandlingssteder i Danmark har mulighed for at tegne overenskomst med sygesikringen?«

Begrundelse

En konkret sag omtalt i B.T. den 15. januar 2001, hvor en multihandicappet 16 årig spastiker selv skal betale for sin behandling, fordi hans behandler ikke er godkendt af sygesikringen.